

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 373/14
20.3.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са вишим судијским сарадником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., чији је пуномоћник Предраг С. Јовановић, адвокат из Београда, ул. Заплањска бр. 76, ради поништаја одлуке туженог Министарства одбране Републике Србије, Универзитета одбране у Београду, Војномедицинске академије, Савета Медицинског факултета, број 7/1 од 18.12.2013. године (инт. бр. 7-857 од 24.12.2013. године), у предмету конкурса, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.3.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука туженог Министарства одбране Републике Србије, Универзитета одбране у Београду, Војномедицинске академије, Савета Медицинског факултета, број 7/1 од 18.12.2013. године (инт. бр. 7-857 од 24.12.2013. године) и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореном одлуком одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца инт. број 7-744 од 14.11.2013. године, у вези неизбора у звање асистента за ужу научну област ... и потврђена одлука Наставно-научног већа број 14/13 од 31.10.2013. године (инт. бр. 7-697 од 5.11.2013. године). Наведеном одлуком првостепеног органа од 31.10.2013. године није прихваћен избор у звање асистента за ужу научну област ... тужиоца.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 9.1.2014. године, тужилац оспорава законитост одлуке туженог органа, наводећи да је магистар и доктор медицинских наука и да се као једини кандидат јавио на предметни конкурс који је расписан будући да је у конкретном случају постојала потреба за радним местом асистента за ужу научну област ..., а која неспорно представља клинички предмет. Тужилац сматра да је оспорена одлука незаконита, будући да је донета на основу одредбе Правилника о избору у звања сарадника, наставника страних језика и наставника вештина, што је, по мишљењу тужиоца, у директној супротности са одредбом члана 72. став 4. Закона о високом образовању, којом је прописано да изузетно, за наставу на клиничким предметима високошколска установа бира у

звање асистента лице са завршеном одговарајућом здравственом специјализацијом. Како наведена законска одредба, по мишљењу тужиоца, искључује примену одредби члана 72. став 1. до 3. наведеног закона, тужилац сматра да здравствена специјализација представа једини законом прописан услов који у конкретном случају мора бити испуњен за избор за звање асистента на наставу на наведеним клиничким предметима, а који услов тужилац испуњава. С тим у вези, тужилац се позива на чињеницу да је Савет Медицинског факултета на својој седници од 24.12.2013. године донео закључак бр. 4/1 којим је предложено да Наставно-научно веће размотри могућност измене наведеног правилника у делу који се односи на избор у звање асистента за ужу научну област која обухвата клиничке предмете и да омогући да буде изабрано лице које нема просечну оцену најмање осам, под условом да има завршену одговарајућу специјализацију, тј. да се исти уподоби са законом, како не би био у супротности са истим. Са изнетих разлога, предложено је да Суд уважи тужбу и поништи оспорену одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у образложењу оспорене одлуке, истичући да одредба члана 74. став 4. Закона о високом образовању није довољно јасна, али да по мишљењу туженог, наведена одредба само даје могућност да високошколска установа изабере у звање асистента на клиничким предметима и лице које нема просечну оцену осам, али има одговарајућу здравствену специјализацију и испуњава додатне услове које би предвидела високошколска установа, што је у конкретном случају и учињено Правилником о избору у звања сарадника, наставника страних језика и наставника вештина. Стога, по мишљењу туженог, није довољно да се за избор у звање асистента као једини услов узима искључиво да је кандидат здравствени специјалиста, како то сматра тужилац. Са изнетих разлога, предложено је да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспорене одлуке произлази да се тужилац, као једини кандидат, пријавио на конкурс за избор у звање асистента за ужу научну област ..., који је расписан од стране Медицинског факултета Војномедицинске академије Универзитета одбране у Београду дана 15.7.2013. године и који је објављен у магазину "Одбрана". Одлуком првостепеног органа од 31.10.2013. године није прихваћен избор тужиоца у звање асистента за наведену ужу научну област, са разлога што је утврђено да тужилац није завршио студије са просечном оценом најмање осам, који услов је прописан одредбом члана 72. Закона о високом образовању и чланом 16. став 2. тачка 2) Правилника о избору у звања сарадника, наставника страних језика и наставника вештина. Одлучујући о приговору тужиоца изјављеном против наведене одлуке првостепеног органа од 31.10.2013. године, тужени орган је оспореном одлуком одбио приговор тужиоца, као неоснован и потврдио наведену првостепену одлуку. Образлажући своју одлуку, тужени орган закључује да се према одредбама члана 72. Закона о високом образовању, посебни услови за избор и звање асистента утврђују општим актом високошколске установе, односно у конкретном случају Правилником о избору у звања сарадника, наставника страних језика и наставника вештина ("Службени

војни лист”, број 27/12). Како је одредбом члана 16. став 2. тачка 2) наведеног Правилника и за асистента на клиничком предмету потребан просек са студија најмање осам, те како наведени услов у конкретном случају није испуњен од стране тужиоца, тужени орган налази да је одлука првостепеног органа правилна у погледу утврђених чињеница и у погледу примене закона.

По оцени Управног суда, овакав правни закључак туженог органа не може се прихватити као правилан, јер нема упориште у закону. Суд је, наиме, имао у виду да је одредбама члана 72. Закона о високом образовању ("Службени гласник РС", бр. 76/2005...89/2013), прописано да високошколска установа бира у звање асистента, студента докторских студија који је претходне нивое студија завршио са укупном просечном оценом најмање осам и који показује смисао за наставни рад (став 1), да под условима из става 1. овог члана високошколска установа може изабрати у звање асистента и магистра наука, односно магистра уметности коме је прихваћена тема докторске дисертације (став 2), при чему се посебни услови за избор у звање асистента утврђују општим актом високошколске установе (став 3), с тим да се изузетно, за наставу на клиничким предметима високошколска установа бира у звање асистента лице са завршеном одговарајућом здравственом специјализацијом (став 4). Из цитираних одредаба члана 72. Закона о високом образовању, следи да је питање услова за бирање у звање асистента од стране високошколске установе, регулисано на општи начин одредбама става 1. до 3. наведеног члана Закона, и то тако што просечна оцена студија од најмање осам, представља један од услова за избор у звање асистента, с тим да је прописана могућност да високошколска установа својим општим актом утврди посебне услове за избор. Међутим, како је цитираном одредбом члана 4. наведеног члана Закона прописано, и то изричито, а не као могућност, да изузетно, за наставу на клиничким предметима високошколска установа бира у звање асистента лице са завршеном одговарајућом здравственом специјализацијом, без позивања на кумулативну испуњеност услова прописаних одредбама става 1. до 3. наведеног члана Закона, по схватању овог суда, из наведене законске одредбе следи да је питање услова за бирање у звање асистента за наставу на клиничким предметима, регулисано на изузетан начин, и то тако што одговарајућа здравствена специјализација представља једини прописан услов за избор у звање асистента за наставу у клиничким предметима. Из наведеног даље следи да је, по схватању овог суда, наведеном одредбом искључена примена одредаба става 1. до 3. наведеног члана Закона, те самим тиме искључен услов у погледу просечне оцена студија, као и искључена могућност да високошколска установа својим општим актом утврди посебне услове за избор у звање асистента за наставу на наведеним предметима. Стога, по оцени овог суда, тужени орган погрешно закључује да се у конкретном случају посебни услови за избор у звање асистента утврђују општим актом високошколске установе, у складу са одредбама члана 72. Закона о високом образовању. Полазећи од изнетог, те како је у конкретном случају, тужени орган потврдио, као правилну и на закону засновану, одлуку првостепеног органа којом није прихваћен избор тужиоца у звање асистента за наставу на клиничким предметима, са разлога што тужилац не испуњава услов који је прописан општим актом високошколске установе, противно напред цитираном одредбом члана 72. став 4. Закона о високом образовању, тужени орган је, по налажењу Суда, повредио закон на штету тужиоца.

Имајући у виду изнето, Управни суд је оценио да је оспорена одлука

донета уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспорене одлуке без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука Суда, у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по захтеву тужиоца од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, наставши да је оспореним одлуком повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. у вези са чланом 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.3.2015. године, 12 У 373/14

Записничар
Љубо Ергич, с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП